

WALGERMO: Nokre gongar går forfattaren rett frå å seie at bibelteksta kan forståast på ulike måtar, men heilt utan argumentasjon går han vidare som om den han sjølv vel, er den einaste som duger, skriv Rolf Kjøde. Foto: Agnete Brun / NTB

Kvalitets-lyrikk i møte med kreft

BOK

Anmeldt

Kirsti Hole

Dit du følger meg

Efrem 2021

1b. 80 sider

Då eg starta lesinga av denne diktsamlinga, oppdaga eg frå første line at her har vi med ein lyrikkar å gjera, som kan sitt fag. Eg tenkte at dette er litterært sett av høg kvalitet, men spurte meg sjølv kva ho ville med dikta. Det fekk eg raskt svar på.

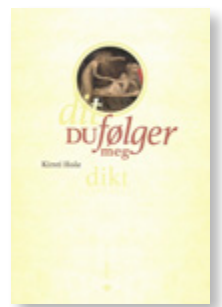
TIL HO ER FRISK

Etter nokre få dikt som er som ein prolog til resten, møter vi forfattaren som kreftpasient. Vi fylgjer henne frå den første fasen gjennom intensiv behandling og til ho er frisk. Det er ei skildring av sjukdomsutviklinga, og korleis ho opplever både sjukdomen og behandlinga. Det heile er borte av ei tydeleg gudstru, der livet og sjukdomen ligg i Guds hender. Det er også møte med folk som stod med i ei vanskeleg tid.

STERK OPPLEVING

Det var ei sterk oppleving å lesa denne diktsamlinga. Det er truleg ekstra sterkt når ein sjølv har erfaring med kreftsjukdom for eigen del eller i nær familie. Då vil det vera ein god del som ein kjenner seg att i, men som ein sjølv ikkje har makta å setja ord på slik som her. Det er dikt med smerte og von – og litt humor! Boka er passeleg stor, og god å ha i hendene.

Det er ei både lyrisk og innhaldsmessig godt gjennomarbeidd diktsamling, som eg trur kan vera til hjelp og glede for mange, særleg i møte eigen og andre sin sjukdom.

Johannes Kleppa

Den som aldri har opplevd seg elsket...

BOK

Anmeldt

Dordi Strøm

Flog

Samlaget, 2021

324 sider

Dordi Strøm (f. 1971) er scenekunstner og debuterer som forfatter med sin roman «Flog». Historien er lagt til et landlig miljø, med gårdsbruk, skogsdrift og jakt. De som ikke eier egen jord er fattige. Bokens fortelling starter ved slutten av Andre verdenskrig og avsluttes i 1986. Bokens handling følger ingen kronologisk rekkefølge, men hopper at og fram. Ensomhet og mangel på tilhørighet forplanter seg fra slektsledd til

slektsledd. Ønsket om å bli elsket og sett er gjennomgående.

BYGEDFEST I 1944

Opptakten til tittelen på denne slektskronikeren finner sted på en bygdefest i oktober 1944. Her møter leseren Åsta (f.1931) for første gang. Hun stepper som Fred Astaire (en kjent amerikansk danser). Ho kjenner vinden mot det lange håret, ho flyg, ho er i flog. Ho er lett som ei fjør, i eit flog som varar og varar, ho har auga attlatne og ho smiler og dansar og folk klappar, dei kastar myntar til henne, ho kjenner alle blikka på seg, Embret (f. 1914) ser henne, henne vil eg ha, tenkjer han, han tar henne.

STÅ PÅ PINNE

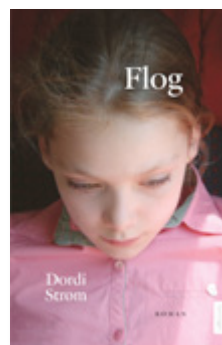
Åsta var 14 år da sønnen ble født. Han fikk navnet Fred. Forfatte-

ren beskriver en dårlig fungerende familie. Faren, Embret, er krevente og tar det for gitt at familien skal stå på pinne for han. Han har ikke evne til å vise kjærlighet. Faren dør når Fred er 11 år gammel og Fred undrer seg. «Enn om far kan sjå han frå der han er no, at han ser han fordi han er sonen hans. Han vil så gjerne tru det. Han smiler, han vil sjå glad ut. Han svever forbi hus, dyr og bør. No kjenner han at far ser han. Ser du, far, ser du meg, no ser du meg, far.»

HAN SEIER NEI

Fred, cirka 25 år, tar ei jente, Liv, med vold. Ho blir gravid og vil gifte seg, men han seier nei. Så får

han høyre at ho kjem frå ein gard med fellingsrett på nitten dyr den hausten. Då vil han ha henne like-

vel. De får datteren Dagne, men ekteskapet varte ikke så lenge. Av og til fikk Dagne besøke faren. Hun gjorde alt hun kunne for at faren skulle like henne, på samme måten som faren i sin tid ville bli sett av sin far. Fred neglisjerte henne, slik som hans far Embret i sin tid hadde neglisjert han.

Forfatteren bringer inn flere uventede element, leseren vil kanskje streve med å forstå sammenhengen. Det kan være utfordrende for leseren å følge de ulike personene. Historien tar leseren att og fram uavhengig av

kronologi. I avslutningskapitlet er barnebarnet Dagne hovedpersonen. Leserne får selv avgjøre hvordan overskriften på siste kapittel «Flog» skal tolkes. Er det en bratt fjellvegg som må beseires, som det norrøne «flog» flyvning, eller «flukt» fra en utholdelig situasjon.

ORDKNAPPE

Forfatteren skifter stil fra detaljerte fortellinger til ordknappe faktaopplysninger. Hun har flere ulike innspill og eksempler på hvordan mangel på kjærlighet og omsorg kan skape dysfunksjon og savn. Fattigdom er det mulig å bære dersom en opplever tilhørighet. Den som aldri har opplevd seg elsket, kan heller ikke elske.

Liv Wergeland Sørbye